

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות אחרי קדושים - אמור תשפ"ה • עלון מס' 163

השגחה שבועית

שבע פעמים תודה

אף אחד לא שיער שהבשורה תיצר מהפך שכזה. אף אחד לא חשב אז, שבתוך שבע שנים יהפוך קו השגחה פרטית לחלק מהחיים, שיהודים יתייחסו לקיומו של הקו הזה כאילו הוא היה כאן מאז ומעולם, וישאבו ממנו כל כך הרבה כוח, תקווה, עידוד ונחמה. אף אחד לא חשב אז, שהקו הזה מביא עימו משהו כדי להישאר ולגדול ולהתפרש עוד ועוד. והנה, מתברר שהוא נשלח מן השמים, להעניק כוח עצום של חיזוק אמיתי באמונה התמימה, בבטחון איתן, בקשר עם בורא כל עולמים.

ביום חמישי, י' אייר תשע"ח, נפתח לו הקו בהתרגשות גדולה. סיפוריה של טובה שחור ע"ה הגיע לסימום הטוב, ובהארה שמיימית זכינו לתפוס את ההתעוררות שהיתה אז, ולהמשיך להתעורר כל בוקר מחדש. המבינים אמרו בשעתו, אם הקו יחזיק שלושה חדשים, זה יהיה נס.

מצד ההגיון, הם צדקו. קווים שמתקיימים על ציבור המחוברים בלבד, צריכים רחמים גדולים. אבל כמו שכל גדולי ישראל מעידים, זהו לא קו של איש פרטי, זהו קו של כלל ישראל.

יהודי סיפר לי כי בשדה התעופה, בתוך כל ההמתנות הארוכות, יגיש אליו יהודי והגיש לו את עלון השגחה פרטית. "זהו מנהג שאימצתי לעצמי", אומר לו אותו מוכה הרבים, "כל פעם שאני נוסע לחו"ל, אני לוקח איתי חבילה של עלוני השגחה פרטית, לחזק יהודים באמונה ובטחון בכל מקום שהם". יהודים מרגישים קשר אישי לעלון, כי זה עלון של כלל ישראל, זה הקו של כלל ישראל, זה אור מיוחד שהקב"ה הוריד לעולם כדי להאיר בדור הזה.

עתה, שבע שנים לפתיחת הקו, אני מנצל את השורות האלו כדי להודות לה' יתברך בשם כל ישראל. ולהודות להקב"ה על שנתן לי את הזכות להיות חלק מהשליחות הגדולה הזאת.

על שקרוב למליון מספרים שונים נכנסו לקו מכל רחבי תבל. על שבמסגרת זו כבר הודפסו יותר מ-20 מיליון עלונים ב-3 שפות.

על המגוון שנכנס לבתי ישראל ומשפיע אמונה ושמוחה על המשפחה כולה. שבע שנים שחייהם של אנשים התהפכו לטובה. שבע שנים שאנשים קיבלו במתנה לחיות חיים עם הרגשה שיש לי אבא אוהב, אבא שמחזיק אותי.

ריבונו של עולם, אנו מודים לך על כל הטוב שהשפעת על עם ישראל כולו, ומבקשים ממך שנוכח להמשיך להלהיב את הלבבות לאמונה תמימה ולקרבת אלוקים, לטעת תקווה ולהביא את שמחת המאמין ואת שלווה הבוטח לכל יהודי.

עד הנה עזרנו רחמך, ואל תטשנו ה' אלוקינו לבצח!

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבל

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

סיבת כל הסיבות

אפשר להגיע לכל מקום הרבה יותר מהר. אנחנו רואים מהפכים בעולם, ועלולים לחשוב שמא יש אפשרות לשנות מהגזירה. אולם, ההיפך הוא הנכון: המהפכים האלו בעצמם הם גזירת הבורא המקורית.

וכי הייתה מניעה כלשהי לבורא יתברך, שהחשמל יתגלה בעולם לפני אלפיים שנה? שום בעיה לא, אולם התוכנית האלוהית הייתה שכוח החשמל יתגלה רק במאות האחרונות, וכך הוא סידר שהיו אנשים שיחקרו את הכוחות בבריאה עד שיגיעו לגילוי הנורה החשמלית.

כך, כל התקדמות טכנולוגית היא תוצאה של גזירת הבורא. מלך העולם קבע שזה מה שהיה בעולם בתקופה הזאת! והוא לבדו עשה את כל זה!

זה לא יכול להיות קודם לכן ולא אחר כך, אלא בדיוק בזמן שנקבע בתחילת הבריאה! וזו כמובן רק דוגמה אחת.

חנה, אימו של שמואל הנביא, תמצתה את הרעיון הזה בשלוש מילים: "ולו נתכנו עלילות". הכול ממנו יתברך, כל הפעולות כבר ספורות ומנויות אצלו, וכל האנשים והמכונות והמחשבות והתוכניות של בני האדם - כולם הם סיבות וסיבות לסיבות שנועדו להשלים את העלילה שהוא יתברך תכנן.

גם התפילות שלנו, של כל יהודי, ספורות ומנויות. גם זה רשום בשמיים, ואין שום תפילה שנאבדת. בתפילה חנה יש קייג מילים; בתפילת העמידה של חול יש תשע עשרה ברכות, וסיומי כל הברכות, כגון 'ברוך אתה ה' מגן אברהם', עד 'המברך את עמו ישראל בשלום', עולים יחד לקייג מילים בדיוק.

אפילו התפילות שנתפלל על כל דבר, הכול ספור בכמות ובאיכות. כמה עידוד זה נותן לכל יהודי, כמה תקווה ושמוחה! הן הקב"ה בכבודו ובעצמו סופר כל תפילה, כי "לו נתכנו עלילות", והתפילות שלי הן גם כן חלק מתוכנית הבריאה להתקרב לה' ובכך למלא את הייעוד של המלכת הבורא יתברך.

יזכנו ה' לעובדו מתוך אמונה וביטחון, ולראות בעינינו את השגחתו הפרטית, מתוך שמוחה וטוב לבב.

(מתוך שיעור 41 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים עבור האברך
ר' יצחק בן בשא {קלצקין} הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים:
077-4822963

לפני כמאה שנה, בתחילת עידן הטיסות, הגיע יהודי אל החזון איש וסיפר לו חרשה מרעשה ומפחידה שהתפרסמה בעיתון. "רביה!" הוא קרא בחרדה, "האם ידעתם מה שסיפרו בעיתון? מטוס עם שבעים נוסעים התרסק, ואף אחד מהנוסעים לא שרד, וכל זה מפני שהיה בורג אחד רופף! הבורג התפרק באוויר, וכל המטוס איבד שיווי משקל וצלל לאוקיינוס".

אנשים רבים רצו לדעת מה יאמר החזון איש על אירוע זה, כדי לשמוע דעת תורה ולדעת את ההשקפה הנכונה על האסון הנורא ל"ע.

אמר החזון איש: "לא כך מספרים את הסיפור, אלא: מעשה שהיה כך היה. בורג עולם גזר על שבעים אנשים שעליהם לסיים את חייהם באותו יום, ואסף אותם למטוס אחד. היה אדם אחד שלא היה באותה רשימה, ולכן הוא הפסיד את הטיסה ברגע האחרון. לעומתו היה אדם אחר שלא תכנן לנסוע, אבל כששמע שיש מקום פנוי, הוא הצטרף לטיסה, לא כי הוא חסר מזל, אלא כי כך נגזר עליו..."

המקרה שיקרה או שלא יקרה, תלוי בגזירת עליון, ומעשי בני אדם אינם אלא סיבות, וסיבות לסיבות. יש כל מיני תהליכים ומסלולים, תכנונים ומעשים, שבני אדם מרגישים שהם אלו שמחליטים ומייצרים אותם, אולם באמת מסובב כל הסיבות סובב את כל המהלכים האלו כדי להגיע למה שנגזר מלמעלה. כך בדיוק היה צריך להיות מלכתחילה, וכל הסיבות, הטעויות והוסר המזל או להיפך, כולם סיבות וסיבות לסיבות המובילות אל התוצאה שסומנה מראש מן השמיים.

בתנאי השביעי בפרק ג' רבינו מדגיש, כי לא רק התוצאה הסופית היא מגזירת הבורא, אלא גם הכמות, האיכות, הזמן והמקום של כל דבר גשמי, נגזרים מאת ה' יתברך שמו, ואין ביכולתו של שום נברא בעולם להרבות מה שגזר הבורא שיהיה מעט, ולא ייתכן למעט ממה שגזר הבורא שיהיה הרבה, ולא לאחר למה שגזר הבורא להקדימו, ולא להקדים למה שגזר הבורא לאחר.

לפעמים אנו רואים מהלכים של דברים שמתהפכים על פניהם: נדמה שכמות האוכל שנמצאת בעולם היא קטנה, והנה, עם ההמצאות של המכונות הכבדות בשדה, ועם הגילויים שמשפיעים על כמותי היבול, נראה לו לאדם שיש לו שליטה על הכמות. דוגמה נוספת: בעבר היו צריכים לנסוע ממקום למקום במשך ימים רבים, שבועות וחודשים, והנה, עם התפתחות התחבורה - הרכבות, המכוניות והמטוסים -

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 07-551-8521 • מארגנטינה 0031-3988 • מאוקראינה 0031-3988-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מה שמגיע - מגיע

אני מתווכך גדלתי. אוסף נתונים על מוכרים, מאתר קונים, ובסייעתא דשמיא מביא לעסקאות שבהן כולם מרוצים - גם אני. שכרי מגיע לי ביושר אחרי העמל הרב שאני עמל עד שהשניים חותמים חוזה.

אחד מהאנשים שעסקתי עימם היה ידידי משכבר הימים. הוא קיבל שירות מצוין, סגר עסקה, קיבל את כספו, ואותי שכח.

הזכרתי לו. בתחילה הוא הנהן ואמר שהכסף עוד יגיע, בהמשך הוא אמר שנראה לו שהמחיר שאני גובה גבוה מדי, ואני אמרתי שזהו המחיר המקובל בשוק, ואנחנו יכולים לגשת לדיון תורה, ובית דין בוודאי יחייב אותו לשלם לי. בשלב הבא הוא פשוט לא בא. התחמק, ועשה כל מה שיכול כדי שלא אפגוש בו.

היה לי אכפת על הכסף שעמלתי עליו, אבל אמרתי לעצמי, שהלב שלי שווה יותר מכסף, והנדנודים החוזרים ונשנים לבעל חובי אינם מוסיפים לי בריאות, ועל כן אני מפסיק לרדוף אחריו. אני יחם כל מפגש עימו, אני מנסה להשיג אותו בטלפון, ולא רץ אחריו בשום דרך. אולם החלטתי שאם אפגוש בו באקראי, אזי לא אתעצל, ואבקש את חלקי המגיע לי ביושר.

יום אחד בשעת המנוחה, אני נכנס לבית כנסת כלשהו, שאיני רגיל להתפלל בו, ושם אני פוגש חזיתית בבעל חובי הזכור היטב. אני מדבר אליו כדבר איש אל רעהו, ומזכיר לו את חובו הישן. הוא בתגובה מרעים עליי בקולו, ומתרגז ברמות כאלו, שלא ידעתי שקיימות בכלל. אנחנו הופכים למוקד התעניינות לכל באי בית הכנסת. הוא טוען שאני רודף אותו ויורד לחיי, ומה אני רוצה ממנו, וממסיר עליי כינויים וגידופים בשלל נוסחאות. אין לי שום אפשרות לזכור מה בדיוק הוא אמר, כי באותם רגעים הרמתי את שתי רגליי וברחתי משם.

מילה לא אמרתי לו. מילה אחת לא על כך שעבדתי בשבילו והתאמצתי עבורו, בתחום שמשמש אצלי כמקצוע לפרנסה. גם מילה לא על כך שהוא זה שאשם בכל התקרית, שהוא זה שהרים קול וכמעט גם יד, בעוד אני דיברתי בנחת ורק הזכרתי את הסעון זכירה. "הנעלבים ואינם עולבים..." אמרתי לעצמי. הפעם זכיתי אני להיות כלול בהגדרה העילאית הזאת, ולהאיר כצאת השמש בגבורתו, אלא שלא הרגשתי שום אור בליבי. היה לי חשון וכואב וקשה ועלוב. המראה של המתפללים המתקבצים ומתבוננים בי בהיותי מושפל עד עפר, חזר שוב ושוב אל מול עיניי.

באתי הביתה ובכיתי כמו ילד קטן. עברו כמה שעות. הלילה ירד על העיר ועל כל הדירות שתיוכתי ושעוד אתונוך בעזרת ה'. יצאתי לשאוף אוויר צח, ולחוש את הרוח ששלח ה' ללסוף את פניי. חשבתי: וכי אני - עושה תמיד רק טוב? האם אף פעם איני טועה ואיני מועד? כמה ציערתי את הקב"ה במעשיי? כמה ביקשתי שוב ושוב, ערב ובוקר וצהריים, 'סלח לנו אבינו כי חטאנו?' והקב"ה, מלך מוחל וסולח, עונה לשוועתי, וסולח לי על עוונותיי. אדבק במידותיו, ואסלח לבעל חובי! הרי ברור כי התפרצותו לא הגיעה כיוון שהוא מדושן עונג. סביר להניח כי הוא נמצא במצוקה, ולכן קשה לו כל כך עם החוב שהזכרתי לו. כן. הרוח הטובה והאוויר הנעים, המרחבים שברא הקב"ה בעולמו היפה, חיזקו את הרגשתי כי אכן, זה מה שראוי לעשות. לדבוק במידותיו של הקב"ה ולמחול.

כמה יש להודות על רגע של הארה פנימית שכזאת. אמרתי בפה מלא, אל מול האופק הכהה: "אני מוחל לבעל חובי על הכול. לא רק על הבושות של היום, אלא גם על החוב בכלל! הריני מוחל לו מחילה גמורה, ומעתה הוא לא חייב לי מאומה. פקע חובו ואיננו, לא שריר ולא קיים, וכבר אבד ובטל מן העולם".

כדי להשלים את המחילה לבלתי יהיה שום פקפוק, שלחתי אליו שליח שיעדכן אותו כי חובו נמחק לחלוטין.

עברו כמה חודשים. רוח טהרה אופפת את הכול. ערב יום הכיפורים, ואני מקבל טלפון מאותו יהודי שכבר אינו בעל חוב. הוא מתנצל על התנהגותו אז, ומבקש להתפשר עימי ולשלם לי חצי מסכום החוב ההוא.

"אתה לא חייב לי כלום", אני מזכיר לו, "מחלתי לך במחילה גמורה על כל החוב, ואתה יכול להיות רגוע. באמת. תיכנס ליום הקדוש בשמחה, עם הרגשה טובה. הכול בסדר".

מעשה בבאגט

ערב אחד כדרכי, ישבתי ולמדתי בבית המדרש. פתאום ניגש אליי יהודי ואומר לי, "בוא מהר".

ניגשתי אליו. "מה כל כך דחוף?"

"בוא איתי לאוטו, כדאי לך", הוא אמר לי. "אנחנו נוסעים עכשיו למאפייה". הוא הסביר: "בכל יום שני, בעל המאפייה מוציא את השאריות החוצה. יש לי הסכם איתו שאני מחלק את השאריות שנשארו, והפעם, כשראיתי אותך יושב ולומד, חשבתי שמתאים לתת לך מהמאפים. אלו דברים ממש שווים, יש שם כל מיני לחמניות ולחמים משובחים".

כל העניין היה נראה לי משונה. איך זה שפתאום בערב בהיר מחליט מישהו שדווקא אני צריך לקבל שאריות ממאפייה, והכול כל כך דחוף פתאום, אבל השאלות האלה לא הפריעו לי ליהנות משקית של לחמניות טעימות ובאגטים ארוכים, שחומים ויפים.

בדקתי, ראיתי שלמאפייה יש הכשר מהודר, ולקחתי את חבילת הלחמניות. לבקשתי היהודי גם החזיר אותי לבית הכנסת, שם המשכתי ללמוד עד גמר הסדר, ורק אז הלכתי הביתה ובידי שקית המאפים.

יהיה נחמד להפתיע את הילדים - חשבתי. הם כנראה ישאלו מה יש לי בשקית, וייהנו לגלות לחמניות שיוכלו לקחת ללימודים. אבל ברגע שפתחתי את דלת הבית, מיד אחרי ברכת השלום הלבבית, שאלו אותי הילדים: "אבא, נכון שהבאת באגטים?"

"מאיפה אתם יודעים?" הגבתי בתדהמה.

"כי התפללנו על זה!"

הם נכנסו זה לדברי זה בהתרגשות, עד שהבנתי את הסיפור המפעים: הבת שלי לומדת חוג צילום, וכחלק ממשמיות החוג, היא רצתה מאוד שיהיה לה למחר בבאגט אמיתי, כדי לצלם תינוק אווז בבאגט.

לא ברור לי מה זכה הבאגט דווקא, ולמזלי לא התבקשתי לחוות דעה בעניין. בביתנו נהוג שלא לקנות דברים שאינם לצורך, ולאשתי היה נראה שלקנות באגט רק בשביל צילום, זה לא דבר שמצדיק את ההוצאה הזאת. אמרה בתי לאחיה, "בואו נתפלל שה' ישלח לנו באגט בלי לקנות אותו. פשוט שישלח לנו".

הם החלו להתפלל, ובזכות תפילה אמיתית מעומק הלב, ה' באמת שלח לה באגט, וכולם הרוויחו על הדרך באגטים טעימים לארוחת עשר.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 217.)

גלגולה של מעטפה

אתה חייב לשמוע מה שהיה עם הרב ר' שמואל שליט"א - אמר לי חבר, ואחרי ששמעתי את סיפורו, החלטתי לספר אותו הלאה.

הר"ר שמואל שליט"א, מתלמידי החכמים

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני עומד לקראת יום בר המצווה של בני. לצד השמחה המציפה, נלוותה גם תחושת כובד מסוימת: ההוצאות הכרוכות באירוע - בגדי החתן, התפילין, האולם וכל הכיוון - הן משמעותיות, ולא היה לי שמץ של משוג מאין להתחיל. כמאין קבעו לך ההשגחה פרטית, ובפרט לשיעורי המחזקות של הרב מגדל, שאבתי עידוד, והחלטתי לאמץ את עצתי היקרה של הרב: להשקיע בהודיה לה'. כך עשיתי, ואני מוכרח לציין כי נשענתי באופן ימים מסוימים סכומי כסף החלו לרוחם באופן בלתי צפוי, ונעת בעזרת ה' את השמחה בשלמות.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

במחלקת הטלמרקטינג שלנו נשמע סיפור מרגש. שיחת טלפון שגרתייה הפכה לרגע של התרגשות והודיה: אדם יקר תרם תרומה הגונה להפצת האמונה והבטחון, אך הסיפור לא הסתיים כאן. כמה שעות לאחר מכן, שוב היה על הקו אותו תורם, קולו רוע מהתרגשות. הוא סיפר כי זמן קצר לאחר תרומתו הראשונה, הוא ניצל בנס מתאונת דרכים קשה. בדמעות הוא הסביר כי הוא רואה בתרומתו הראשונה מעין קמע שהגן עליו, ובלילי הייתה התלעה נחושה להביע את ההודיה לה' בתרומה נוספת, בסכום זהה לתרומתו הראשונה.

אבל הוא לא הרגיש כל כך בסדר עם המחילה שלי ועם כל המהלך שהתרחש בינינו, ואחרי עוד כמה חילופי דברים, משהבנתי שיהיה בזה חסד של ממש, הסכמתי לקבל במתנה את הסכום שרצה לתת לי.

כעבור תקופה נודע לי, כי הוא מעוניין למכור את דירתו. הוא פרסם בכמה מקומות, כך שהדבר נודע לי בקלות, אולם אני שמרתי מרחק. ההיסטוריה האחרונה לא היטיבה עם הקשרים בינינו, ואני הבנתי כי עדיף לתת למתווכים אחרים להתעסק עם הדירה הזאת.

מה שאני הבנתי, האחרים לא הבינו. משום מה, שום מתווך לא הצליח לעזור לו למכור את הדירה. הוא פגש בי אחרי שנה מאז שהציע את דירתו למכירה, ותינה באוזני את מצוקתו. הוא צריך את הכסף בדחיפות, אולם הדירה לא מצליחה להימכר.

"תסכים להשתמש בשירותי התיווך שלי?" שאלתי. הפעם הוא ידע בדיוק למה הכוונה, ומה זה אומר לגבי התשלום שיגיע לי בסופה של עסקה.

"כן. הלוואי שתצליח למכור אותה."

לקחתי את הפרטים של הדירה, ניתחתי את הנתונים, הצעתי אותה לגורמים המתאימים, ובסייעתא דשמיא עצומה, תוך שבועיים הדירה נמכרה.

מהעסקה הזאת גזרתי קופה בשווי של פי ארבעים מאותו חוב מחול!

לו לא הייתי מוחל לאותו יהודי, וממשיך להתעקש על החוב, היינו ממשיכים להסתכסך כל החיים, וכך בוודאי הוא לא היה נעזר בי במכירת הדירה שלו. ראיתי איך הקב"ה גלגל את העניינים כך, שאראה במו עיניי איך המחילה הגמורה הביאה עימה שפע וברכה. כה יתן ה' וכה יוסיף שלום ואחוזה בין כל אחינו בית ישראל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 214.)

דירה בחצי מחיר

התגוררתי באחד מהחורים שהוסבו ליחידת דיור בירושלים של מעלה, אי שם מעל הקומות כולן. מין עליית גג שניתן להציב בה שולחן, מיטה ומנורה. כשמישהו התעניין על תוכניותיי לעתיד, אמרתי בפה מלא: "אני רוצה דירה בירושלים". כל מי ששמע את זה הסתכל עליי כאילו נפלתי מהירח. בהתחשב בקומה הגבוהה שבה התגוררתי, בדמי שכירות גבוהים לא פחות, זה לא מופרך. ידעתי שמחיר דירה בגודל סביר עובר בהרבה את שני מיליון השקלים. ידעתי שגם אם אני מוכן לשלם אותם, אני צריך רחמי שמיים כדי למצוא דירה באזור שאני רוצה לגור בו. אבל, כל זה לא הפריע לי לרצות את מה שנכון לי.

אשתי אמרה שאנחנו חייבים להיות הגיוניים ולחשוב על כיוון אפשרי לרכישת דירה. אז חשבתי בהיגיון רב, והמסקנה שלי הייתה כזאת: הרי בכל מקום בארץ זה לא דבר כל כך קל לקנות דירה. אין שום דירה בחינם, וכל סכום שהוא, מגיע בקושי. היות שהכסף מגיע מן השמיים, מהקב"ה אשר לו הכסף ולו הזהב, אין שום הבדל אצל בורא עולם אם לשלוח לי שמונה מאות אלף שקל או שני מיליון ומאתיים. זה היינו הך אצלו.

חוץ מזה, הכסף הוא לא המדד היחיד. יש כל מיני אופנים שבהם ה' יכול לשלוח לי דירה. אני צריך להתפלל, ובזה השקעתי את כל הכוחות. התפללתי מעומק ליבי וביקשתי מה' שירחם עליי ויתן לי דירה בירושלים. האמנתי שהוא ישמע לתפילתי, וציפיתי לישועה.

יום אחד הלכתי ברחוב ירושלמי, והנה ניגש אליי אדם ושאל אותי, "אתה מכיר מישהו שצריך דירה באזור הזה?" אמרתי, "כן. אני".

"תראה", הוא הצביע לכיוון כלשהו, "הדירה הזאת שייכת למישהו שכבר כמה שנים מנסה למכור אותה ולא מצליח. כבר כמה פעמים הוא נפגש עם אנשים שכמעט חתמו חוזה, ובסוף חזרו בהם. הוא צריך בדחיפות את הכסף, ומוכן למכור את הדירה בחצי מחיר".

ביקשתי לראות את הדירה, וראיתי כי טוב. דירה בדמי מפתח בגודל של כתשעים מטר. המחיר? פחות ממיליון שקל, במקום שני מיליון שרצה האיש בתחילה.

אם מישהו היה אומר לי שירוצו אחריי למכור לי דירה בירושלים, הייתי אומר שזה לא יכול להיות. אבל הנה, אם הקב"ה רוצה, הוא שולח דירה במחיר שאני יכול לעמוד בו.

כי אצל הקב"ה אין סטטיסטיקות. כל אחד הוא בן יחיד. רק תבקש.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 215.)

שבישיבת מיר, התפלל

מעריב בשעה תשע בערב.

הוא עמד בברכות של קריאת שמע,

ופתאום עלה במוחו זיכרון משמעותי:

היום הוא הלך לכולל של ישיבת מיר, כאשר

באמתחתו נמצאת מעטפה ובה שלושת אלפים

שקלים חדשים. הוא זוכר שהוא הניח את המעטפה על

ספסל בבית מדרש, אבל הוא לא זוכר שהוא לקח אותה ממש.

ר' שמואל מיהר לגרש מחשבה זו ממוחו. הן זמן תפילה עכשיו, ואין כל טעם ותועלת לדוש בה. אחרי התפילה הוא חיטט בכיסיו, ואכן חששו התאמת: המעטפה נשארה על הספסל בתום הסדר, לפני שעתיים, בשעה שבע. סביר להניח שהמנקים, שאינם יהודים, כבר טיפלו בחדר ובמעטפה גם כן, ומה הוא יכול לעשות כדי לנסות לפחות להציל את הכסף?

הוא חשב לעצמו, שהרי יש מצלמות שמתעדות כל תנועה בבית המדרש, כך שגם אם מנקה גוי לקח לעצמו את הכסף, אל לו להתייאש. הוא ילך לראות אם המעטפה נמצאת, גם אם היא ריקה, ובעזרת ה' באמצעות המצלמות יגלו גם את הכסף.

ר' שמואל הלך לישיבה, נכנס לבית המדרש, חיפש את המעטפה ולא מצא, לא על הספסל ולא על הקרקע. הוא ביקש מה' עצה איך להתקדם הלאה.

עלה בדעתו, כי המעטפה בוודאי נזרקה לפח.

הוא ניגש לפח, והנה הפח ריק.

הלך למכולה הגדולה המיועדת לישיבה, וקיווה שיזהה את השקית שהושלכה אליה. כאן הוא היה צריך רחמים גדולים, כי המכולה של הישיבה היא בעלת תכונה חשמלית מיוחדת: כל כמה שעות מופעל בה מדחס שדוחס את האשפה, כדי לפנות מקום לאשפה הבאה שתגיע.

הסיכוי שהוא ימצא שם את שקית האשפה היה נמוך מאוד, אבל הוא התחזק באמונה שהקב"ה ישמור לו את המעטפה גם בתנאים האלו. ניגש למכולה, וגילה לרווחתו שהיא מלאה. בשעתיים האחרונות המדחס לא עבד! הוא זיהה את שקית האשפה של חדר הכולל שלו, הוציא אותה, ומצא בה להפתעתו, לא רק את המעטפה, אלא גם את כל הכסף.

המעטפה נזרקה על כל תכולתה, עד השקל האחרון!

אתה מבין? - אומר לי חברי - תראה איך ר' שמואל לא איבד את האמונה בשום שלב, וכל הזמן ציפה לישועה. הוא הלך חזרה לבית המדרש, ראה שהמעטפה לא נמצאת, ולכן המשיך לחפש בפח. הפח לא נמצא, הוא חיפש במכולה, וכך בסופו של דבר הגיע לכסף.

וכשהקב"ה עושה הכול בהשגחה כה מדויקת, אז גם לו זה היה נגמר אחרת, המסקנה הייתה אותה מסקנה: הקב"ה עושה הכול הכי טוב בשבילי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 216.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לעילוי נשמת **צורילא שושן** בן **אילן ודפנה**
לזכות **ר.א. בת ח.נ.** לרפואת הנפש ורפואת הגוף

נתרם ע"י החפץ בעילום שמו שיזוכה לרפואה שלמה לגמרי בקרוב
ממש, ובריאית איתנה לאורך ימים ושנים טובות, מתוך בריאות הגוף והנפש, שפע ברוחניות ובגשמות ביד עם אשתו וילדיה שיחיו.

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו ההשגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה **6**

העברה לבנק לאומי 57390056 חשבון	משלוח בדואר ל.ת.ד. 5475 ירושלים	בעמדות נדרים פלוס ע"ש השגחה פרטית
---	---	---

הוא כמו הנוטל לולב בידו ואינו מנענעו בנענועי הראויים, שבוודאי לא ימשך את החסידים משורשם העליון, ויהיה כאילו לא קיים מצוות לולב מימיו. (ביאור חמש מגילות לרבי משה דוד וואלי צוק"ל)

הקיווי והתפילה

עיקר התפילה הוא הקיווי שבתפילה, כלומר, שתפילתו לה' היא רק בעבור שכן הוא רצונו ית"ש, שיתפללו לפניו בצר להם, אבל האדם כשלעצמו מבין שכל מה שהקב"ה עושה הוא טוב, ואפילו אם תפילתו לא תתקבל ולא יהיה נענה, אזי יחזור ויתפלל ולא יהרהר, וזהו מה שנקרא 'תקווה'.

(אש דת להר"ק מאזריב)

תקווה מעניקה כוח

התקווה לדבר שהמקווה מסופק בו אם יגיע אם לאו, תטריד הנפש לחשוב מחשבות כדי להשיגו, אבל התקווה לדבר שהאדם מובטח בו שיבוא, כמו שיקווה לאור הבוקר, לא יטריד הנפש אבל ישמחנה,

בהיותה משערת הטוב ההוא המבוקש והיותה בוסחת שיגיע. ועל זה הדרך ראוי שתהיה התקווה לה' כשיהיה בוטח בו ביטחון שלם שישלים תקוותו בלי ספק, אחר שיש יכולת בידו ואין מי שיעכב על ידו, לא כמי שמקווה דבר שמסופק בו אם יגיע ואם לא יגיע, והתקווה הזאת תחזק הלב ותשמחנה, אמר הכתוב: "חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחילים לה'", כי התקווה אליו לא די שלא תחליש הלב אלא שתחזק אותו, כי המקווה אל ה' יתברך, בהיות ליבו סמוך ונשען על ה' קדוש ישראל באמת, שימלא שאלתו יוסיף אומץ ויתחזק כוחו. [...] ומצד היות התקווה אל ה' יתברך, שהוא דבר קיים, יתחזק יותר, עד שהדברים הללו הם כמתגמלים: התקווה סיבת החזק, והחזק סיבת התקווה.

(ספר העקרים לרבי יוסף אלבו צוק"ל)

תקווה מתמשכת ובלתי פוסקת

ראוי לאדם לבטוח בא-ל ית' בכל צרותיו ובכל מלחמותיו. [...] והעניין שהתקווה הוא כשהאדם יושב ומצפה לרחמי יוצרו וידע באמנה כי אין א-ל בלעדיו שיוכל להצילו מרעתו וזולתו ית', וגם כן יאמין

שהוא משגיח בעולם ושהוא מלא רחמים שירחם עליו ולא יביט לעוונותיו, ובעת שהוא יושב ומקווה לרחמיו ית', הוא יושב לפניו באימה וביראה וענינו נשואות לשמיים, ולא יחשוב אלא בו ית', ולזה כדאי הוא שיושיעו הא-ל ית' וישמע לקולו, וזהו שאמר "קוה קוית", שיהיה על ריבוי התקווה, והעניין שהתקווה כשלל תהיה כפי הראוי בא-ל ית' מה שלא יעלה, הנה יוליד ממנה כפירה בהשגחתו ומציאותו ית', ולזה הותנה בתנאי התקווה, שתהיה תקווה אחר תקווה עד התכלית האחרון, ובהו ראוי לו ית' שיושיעו.

(בעלי ברית אברהם לרבי אברהם אזולאי צוק"ל, תהילים מ)

התקווה והדרישה

ענין הקיווי הוא מלשון 'קו' ממש, שהמקווה אוחז תמיד בקו הקדושה, בין במחשבה בין בדיבור בין במעשה, ולכן דרך הקו ההוא נמשך לו תמיד מן הטוב העליון, אם מעט ואם הרבה, כפי המקום וכפי הזמן וגם כפי תוקף או חולשת אחיזתו. וזהו סוד "טוב ה' לקויו" וסמך ליה "לנפש תדרשנו", כלומר שהמקווה ידרוש את הקדושה בכל לבבו ובכל נפשו. [...] הקיווי השטחי בלי הדרישה העצמית הוא כגוף בלא נשמה, שאין לו כוח להמשיך כלל ועיקר מן הקדושה העליונה, והמשל בזה כמי שאוחז חבל בידו שארנקי של דיגרים קשור בסופו, שאם לא ימשוך החבל לעצמו בכל כוחו, בוודאי שלא יבוא בידו הארנקי של דיגרים, ויישאר בידיים ריקניות. כך המקווה ואינו דורש לא ימשך כלום לעצמו,

יע לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל: 023011300@gmail.com | בפקס: 02-6599189

נקודה מתוך שיעורי המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקוד הבחירה והביטחון

זה: הבוטח בה' אינו כועס על בני אדם, משום שהוא יודע שהכול מאת ה'. אדם הבוטח בה' ושמח בחלקו, יקל לו בהרבה לראות את הטוב אצל אחרים. במהלך הפסח אמרנו בתפילה עשרות פעמים "אתה בחרתנו". זוהי תפילה המלאה בהערכה עצמית: "ורוממתנו מכל הלשונות!" ועוד. תפילה זו מלמדת אותנו כמה השי"ת רוצה שנהיה שמחים במצבנו ובמצאות חיינו. עובד ה' אמיתי ישקיע זמן רב בטיפוח הערכת מעלותיו כעבד ה', שכן בלעדי כך יהיה לו קשה מאוד להתגבר על טבעו ולמנוע כעס על חבריו. כאשר אדם מרוצה מעצמו - הוא שמח. וכאשר הוא שמח באמת עם עצמו - קל לו יותר לאהוב אחרים. שמחתו מתפשטת גם אל סביבתו, וכל הקנאה והכעס נעלמים.

בפרשת קדושים אנו למדים על האיסור של נקימה ונטייה. בספר החינוך (מצוה רמ"א) מבואר, כי איסור הנקימה נובע מההכרה שהמעשה שנעשה לנו על ידי חברנו, מקורו האמיתי הוא השי"ת, וכי עוונותינו הם שגרמו לכן. במקום לכעוס על האחר, עלינו לכעוס על עצמנו ועל חטאינו.

מסופר על דוד המלך, שכאשר קילל אותו שמעי בן גרא, אמר: "ה' אמר לו קלל... הניחו לו ויקלל, כי אמר לו ה'" (שמואל ב' ט"ז, י"א). דוד המלך, אף על פי שנולד עם טבע אדמוני - טבע חם ומהיר חמה - ידע לכבוש את יצרו. הוא תמיד התפלל על שונאיו ועמד לצידם, ולא כעס עליהם. מעשה זה מוכיח שלכל אדם ניתנה הבחירה, אם ללכת נגד טבעו או להיכנע לו. לימוד נוסף עולה מסיפור

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 (לאחר בחירת השפה)

תוך שבע
שנים הפך
קו השגחה
פרטית
למקור של
כוח לרבות
מאזינים.

הגיע הזמן שגם אתם
תתחילו לחיות!

לא חייבים להגיע
לקצה כדי לעשות
שינוי

אפשר כבר עכשיו
ליצור את המהפך

לחוות רוגע,
שלוה ובטחון
לשאוב עוצמה,
חיזוק והשראה.

התקשרו למס'

02-3011300

או במס' המקוצר

*6176

או ממספרים ישירים
מרחבי העולם כפי שמופיע
בעמוד הראשון

תשמע. תרגיש. תבין.